

A Sötétség hajnala

3. rész

Császár

A Mentor tanítása gyors volt és eredményes. Heteken belül erősebb lettem, mint valaha is reméltem, a Sötét Oldal olyan képességeket nyitott meg előttem, amiket azelőtt lehetetlennek tartottam. Ha csak egy kis ideig is, de már én is meg tudtam állítani a fénykardot a kezemmel, az elvesztett energiát pedig könnyedén pótolhattam egy legyengült ellenfél életerejével. Sőt akár egy elmehidat is létesíthettem vele, amennyiben a pusztas elszívás kevésnek bizonyult volna ahhoz, hogy elvegyem tőle azt, amit szükségesnek érzek. Ha pedig belehalt volna a folyamatba... Az alanyt akár a halálból is visszahozhattam.

Az öreg új, vörös fénykardot csináltatott velem. Rengeteget kellett vívnom vele, a párharcaink kivétel nélkül egy hasadék szélén zajlottak, aminek a mélyén olyan erős sav csordogált, hogy még egy Erő-használó sem élhette túl a vele való érintkezést.

De még ez az idő is aggodalommal töltött el: minél tovább állt Trian a Lovagrend élén, annál valószínűbbé vált, hogy az igazi Nagyúr belekezd a terveim számára végzetes akcióba. Éppen ezért egyetlen alkalmat sem halasztottam el arra, hogy bebizonyítsam a mesteremnek, hogy már készen állok – ha magára Trianra nem is, de a Nagyúrra már biztosan. A ma reggelt sem hagytam ki rá.

– Mi dönti el azt, hogy készen állok, mester? – kérdeztem, éppen végezve a reggelim utolsó maradványaival.

– Te magad – felelte az öreg. – Ha megvan a bátorságod ahhoz, hogy kiállj küzdeni, akkor nem csak harcolni állsz készen, hanem győzni is.

– De hiába állok készen a győzelemre, ha nincs meg a harctudásom ahhoz, hogy elérjem – feleltem.

– Ami felett hatalmad van, az a fejedben dől el – vágta rá a Mentor. – Ha azt hiszed, hogy készen állsz, mindent meg fogsz tenni a győzelem érdekében, tehát tényleg készen állsz. Az, hogy ki végzi a porban, már nem a te a függvényed, nevezd Erőnek, vagy tudd be a vak szerencsének, nem számít sokat. A lényeg az, hogy a győzelem sosem a te érdemed, mindig valami, vagy valaki másé. Te csak annyit tehetsz, hogy hozzáteszed a magad részét az egyenlethez, és reméled, hogy melléd szegődik az Erő, a vak szerencse, vagy bármi más, aminek be akarod tudni a történeteket.

– Tehát lényegében mindegy, hogy így megyek neki Triannak, vagy tízszer erősebben, ugyanaz lesz a végkifejlet? – húztam a szemöldököm.

– Lehetségesnek tartod, hogy mind a két véglet megtörténjen? – felelte az öreg. – Minden csak egyszer és csakis egyféleképpen történhet meg, ha másképp lenne, akkor mind visszamehetnénk, hogy változtassunk a tetteinken. Meg fogsz küzdeni Triannal, aznap pedig vagy legyőzöd, vagy meghalsz. Az már nem rajtad múlik, hogy melyik lesz. A te válladat csak annyi nyomja, hogy odatedd a magad részét, amit maradéktalanul meg fogsz tenni, amikor készen állsz rá. Mivel te döntöd el, hogy ez mikor lesz, akkor állsz készen, amikor azt hiszed, hogy készen állsz rá.

– Tehát, ha készen állok rá, akkor készen állok rá – öntöttem szavakba a nap bölcsességét.

– Így igaz – felelte az öreg. – Mivel minden előre meghatározott, ezért a te részed is előre van döntve, éppen ezért csak akkor állhatsz készen valamire, amikor azt

hiszed, hogy készen állsz rá, sem előbb, sem később – magyarázta. – Magyarul, ha neki akarsz menni Triannak, akkor menj csak neki, mert úgyis neki fogsz menni. Aztán vagy megdöglesz, vagy nem – rántott vállat.

– Akkor elengedsz? Csak úgy? – kérdeztem.

– Az attól függ, hogy én készen állok-e arra, hogy elengedjelek – mondta a Mentor. – De nem az a helyzet. Először bizonyítanod kell.

– Hogyan? – érdeklődtem.

– Meg kell ölnöd.

A készen állok rizsát mellőzve, nem tudtam, hogy ölhetnék meg valakit, aki annyira erős, mint ő. A gond csak az, hogy azután, hogy kinyilvánítottam a bizonyítani akarásomat, már nem tudtam visszazívni a szavamat: egy napot kaptam a felkészülésre, azután az egyikünk távozni fog az élők sorából.

Tudtam, hogy nyomorékan semmiképpen sem győzhetem le a világ alighanem legerősebb lényét, ezért kimentem a csatamezőre és az új tudomásom, valamint egy viszonylag érintetlenül maradt adattároló információinak a segítségével csináltam magamnak egy robotkezet a hátrahagyott berendezésekből. Egészen másnap reggelig vesződtem az összerakásával és a beállításával, ezért a munka befejezése után már egyből indulhattam a legdicsebb győzelmem, vagy éppen a halálom színterére.

A sötét, esős délután még borúsabbá vált, amikor kiálltunk a szakadék szélére, aztán aktiváltuk a kardjainkat. A vörös pengém az esélyek dacára is bátran meredt szembe a fekete társával, tudtam, hogy ha nyerni akarok, akkor nekem kell kezdenem.

Az öreg felé rohantam, aztán egy oldalirányú kardcsapással sújtottam le rá. A fekete penge könnyedén útját állta az enyémnek, mire a mesterem hátrálni kezdett. Tovább mentem, újra lesújtva rá, ezúttal az ellenfelelem nem akarta kivédeni a támadásomat. A kezével rámarkolt a pengémre, aztán egy könnyed mozdulattal szakadék átellenes oldalára lökte a kardomat – velem együtt.

Húsz méteren keresztül szántottam a kavicsos talajt, mire sikerült a földbe támasztani a fénykardomat, azután a magasságom négyszeresét tettem meg, mire sikerült megállnom. Az új képességeim elejét vették a sérülésnek, így újból támadásba lendülhettem – mert a mesterem semmit sem tett, csak megállt a szakadék szélén, farkasszemet nézve velem.

Függőlegesen sújtottam le rá, amikor elértem őt, az öreg vízszintes karddal védte ki a csapást. Mivel nem tért ki előle, erőt vittem a markolatba, mire a pengék közeledni kezdtek a mesterem fejéhez. Amikor a plazma már csak centikre volt a képétől, a másik kezével rámarkolt a fekete pengére, hogy megállítsa azt. Ez sikerült neki, de most már nem maradt mivel védekeznie. Mellkason vágtam őt a kezemmel, beletaszítva őt a szakadékba. Szó nélkül zuhant bele a savval teli mélységbe, egészen addig követtem a szememmel, amíg el nem tűnt a semmiben.

Már nem maradt értelme ennyire közel állni a halálhoz, ezért hátraléptem, hogy kifújjam magamat. Ahogyan kiment a véremből az adrenalin, gondolkozni kezdtem.... Ráébredtem, hogy olyan könnyen győztem le a világ legerősebb lényét, mintha csak

egy padawannal vívtam volna... Lehet, hogy erősebb lettem, de kizárt, hogy ennyire. A mesterem hagyott nyerni.

De miért tette volna? Lovat akart alám adni? Vagy már eleve nem akart élni? Ha valóban ő hozott pusztulást az Ilyumra, akkor elképzelhető, hogy már teher volt számára az élet, ugyanakkor nem volt meg a bátorsága hozzá, hogy a saját kezével vessen véget a életének... Lehet, hogy a gyilkosának tanította Triant, de ő nem volt hajlandó megölni őt? Nem, annak nem lenne értelme. Valószínűbb, hogy a tanítványa volt az öreg utolsó reménye, de elárulta őt, és a saját útjára tért, hogy lángba borítsa a galaxist. Neki nem volt szíve megölni őt, ezért keresett meg engem és adta át nekem a tudását. Igen... Én vagyok az egyetlen remény arra, hogy helyrehozzam a Mentor hibáját.

Nem fogok csalódást okozni neki. Ő így gondolta a leghelyesebbnek a történeteket, és mivel nagyobb rálátása volt a dolgokra, mint eddig bárkinek, igazá kell, hogy legyen.

Azt hittem, hogy kemény dió lesz elhagyni a bolygót – kezet építeni egy adatbank alapján egy dolog, egy űrhajót már egy másik. De még aznap érkezett egy kalózhajó, ami elég kicsinek bizonyult ahhoz, hogy egy ember is elvezesse. Magamra öltöttem Trian álcáját, betörtem a hajóba, aztán mindenkit megöltem a fedélzetén. A piszkos munka után elindultam, hogy átvegyem a hatalmat az Egy Sith felett.

A mesterem semmit sem mondott arról, hogy hol találok a világ leggonoszabb lényeit, de már eléget töltöttem a Sötétség útján ahhoz, hogy ráleljek a testvéreimre. A Mon Calamari felé vettem az irányt, hogy a halott bolygó romos gyűrűjén farkasszemet nézzek a Sötét Nagyúrral.

Amikor megérkeztem, tisztán éreztem a haragját. Egy sebzett lélek állt a kegyetlenség trónján, aki alighanem mindenki elől el tudta rejteni önmagát, csak éppen előttem nem. Én erősebb voltam nála, sőt mi több, annyival felette álltam, hogy nem is lehet majd harcnak nevezni a trónért folytatott csatát.

Észrevétlenül jutottam el a gonosz fészkéig – mindenkit megöltem, aki az utamba került, így senki sem maradt, akinek szemet szúrhattam volna. Amikor beléptem az obszervatóriumba, rálátásom nyílt a Sötétség megtestesítőjére. A birodalmi hírszerzésnek hála eleget tudtam a fehér nagairól ahhoz, hogy felismerjem. Nem ért meglepetés Darth Nihl-el kapcsolatban, az egykori hadúr képesnek érezte magát arra, hogy megvédje magát, ezért nem vette körbe magát örökkel.

Mindössze egyetlen személy szolgáltattott neki társaságot: egy karbonitba fagyasztott twi'lek, aki egy lyukkal testében díszelgett a falon. Igazán kevés lény élt a világon, aki ennyire felhúzhatott volna egy lelketlen bestiát... Ha nem tévedek, akkor azon kevesek közé tatoztam, akik megtudták Darth Talon sorsát.

– Mit keresel itt? – törte meg a csendet a Nagyúr. Nem fordult felém, ehelyett nekem háttal állva folytatta a munkáját a vezérlőterminál előtt. – Azt mondtad, hogy átveszed Imaro helyét, vagy meghalsz a kardja által.

– Nem ment minden a terv szerint – feleltem. Eltorzítottam a hangomat, hűnek maradva a szerepemhez.

– Ezért kellett volna már rég meghalnod – vágta rá Nihl.

– Gondolkoztam rajta, hogy ez lenne a leghelyesebb – mondtam. – De inkább úgy döntöttem, hogy átveszem a helyedet. – A Nagyúr dühödt tekintettel fordult hátra. – Ha elég erős voltam ahhoz, hogy lerendezzem a Lovagrend legjobbait, akkor te sem jelenthetsz sok problémát.

– Nem te lennél az első, aki elég ostoba volt ahhoz, hogy ezt a fejébe vegye – mondta, a kezébe véve a fénykardját. – Miért nem takarítod meg az időmet és mászol be máris a fagyasztóba?

– Kétlem, hogy ma bárki is a falra kerülne – ráztam meg a fejem. – Ne vedd sértésnek, Nagyúr, de túl ocsmány képed van ahhoz, hogy én nap mint nap azt lessem.

– Ez roppant sajnálatos, hiszen az én arcom lesz az utolsó dolog, amit ebben az életben látni fogsz – felelte Nihl, aktiválva a kardját.

Sejtettem, hogy nem fog elmaradni a harc. Energiát adtam a vörös pengének, aztán belerohantam az életem alighanem legkönnyebb küzdelmébe.

A Nagyúr nyakára mértem az első kardcsapásomat, aki egy gyors mozdulattal útját állta a támadásnak. A nyers erőre kihegyezett Vaapadhoz híven, Nihl hátra lökött a karddal, aztán kegyetlen ellentámadásba kezdett. Minden ép elméjű ember kitért volna a rézsútos csapás elől, de én lehetőséget láttam benne, hogy demonstráljam az új képességeimet. A vörös penge elé vittem az alkaromat, ami nem tudott keresztülmenni rajta. A Nagyúr ereiben megfagyott a vér, amikor szembesült ezzel a lehetetlennek hitt képességgel, alig tudott hátraugrani a kardom elől, amikor ellentámadásba kezdtem.

Mivel nem vett ki sokat belőlem a mozdulat, újra rátámadtam. Nihl rettegve védte ki a vállára és az oldalára mért kardcsapásaimat, miközben folyamatosan hátrált tőlem. Minden ellentámadásával csak időt akart nyerni magának. Amikor eljött az ideje, újra az alkarommal álltam a fénykardja útját, ezután a halántéka magasságában sújtottam le rá. A Nagyúr elkapta a fejét a pengém elől, mire a mellkasába vágtam a tenyeremet. A bordái összeroppantak a mozdulattól, a terem üvege pedig megrepedt, ahogyan belerepült a félholt.

Amikor Nagyúr visszaesett a földre, már nem tudta a kezében tartani a fénykardját. Fegyver nélkül próbált meg feltápáskodni, miközben a szájából patakként ömlött a vér. A felesleges erőlködése közben fölé léptem, aztán kinyilvánítottam az utolsó szavaimat.

– Az Egy Sith az enyém – mondtam, beleállítva a fénykardomat.

Mire kifújtam magam, máris próba elé is került az uralmam: megérkezett az első alattvalóm. A kék chistori megdöbbsen, amikor meglátta az egykori ura holttestét, rettegve nézett a szemembe, nem tudva, hogy mire számítszon tőlem.

– Tudod, hogy ki vagyok, Saraai? – kérdeztem tőle.

A sith megrázta a fejét.

– Az én nevem Darth Trian, én vagyok az új Sötét Nagyúr. Mától kezdve úgy szólítasz, hogy mester – mondtam.

– De... – mondta alig hallhatóan.

– De ha te alkalmasabbnak érzed magad a szerepemre, akkor megpróbálhatsz leszámolni velem. Más esetben, már elmondtam, hogy mit várok tőled.

– Igen, mester – bólintott rettegve a chistori.

– Na szóval, minek köszönhetem a látogatásodat? – húztam a szemöldököm a szürke maszk alatt.

– Az elődje jelentést kért a beszírvágóink helyzetéről és a küldetéseik jelenlegi állásáról, ezt hoztam elé... – emelte meg a kezében az adattárolót. – Eléd, mester.

– Tehát te lennél az asszisztense? – kérdeztem.

– Én vagyok a Kéz – felelte.

– Hm... Talán ez a szerep Nihlnek illik jobban – húztam a számat.

– De ő... Halott... – hebegte a chistori.

– Jelen pillanatban igen – mondtam, majd a test felé fordultam. – Azt javaslom, gondosan figyeld meg azt, amit most látni fogsz, és minden alkalommal idézd fel a történeteket, ahányszor csak megfordul a fejedben az, hogy szembeszegülj velem.

Saraai kerek szemmel nézte végig, ahogyan vörös kisülések egész hadát eresztettem Nihl testébe. A fénykard helye összeszűkül, majd teljes egészében eltűnt, miközben egymás után forrtak össze a bordái... Egészen addig, amíg a nagai ki nem nyitotta a szemét, rettegve nézve az új mesterét.

Nihl azonnal letérdelt előttem, amikor ráébredt arra, hogy mi történt vele, a chistori pedig úgy követte a példáját, mintha vele is ugyanezt tettem volna meg.

– Most, hogy bepillantást nyertetek abba, hogy mit jelent az igazi erő fogalma, azt javaslom, hogy kezdjétek el engedelmessé válni neki – mondtam, mire engedelmesen néztek fel rám az új alattvalóim. – Vigyétek tovább a híreket az Egy Sith között, nem akarok olyannal találkozni, aki a szemembe néz, és nem tudja, hogy ki vagyok én. Ha pedig már viztek, akkor Talont is tüntessétek el a szemem elől. Olvassátok ki, helyezték be a egy bakta tartályba a maradványait, hogy pontos rálátásom legyen a sérüléseire. Tudnom kell, hogy még vissza lehet-e hozni. Hiszen ő azok is között van, akik birtokolnak valamit, amit én is szeretnék.

Miután Darth Trian lett a nevem, nem maradt más, mint farkasszemet nézmem azzal a személlyel, aki egykor voltam. Az Egy Sith kémhálózatával a birtokban könnyedén el tudtam érni a Imaro Felt. Tudtam, hogy nem lesz képes lenyomozni a

jel forrását, ahogyan azt is, hogy senkinek sem fog szólni a beszélgetésről – hiszen azzal veszélybe sodorta volna a pozícióját.

Mivel nem akartam, hogy félreértsük egymást, maszk nélkül álltam meg a hologramja előtt. A császár majdnem agyvérzést kapott, amikor meglátta a saját arcát.

– Egy szó, mint száz, meg kellett volna ölnöd aznap – törtem meg a csendet. – Az Egy Sith már az enyém, ahogyan én sem szerezhetem vissza a régi címemet, te sem tudsz mit kezdeni az enyémmel. Kár mondani, de csakhogya egy síkon legyünk: amikor megadod a jelet, senki sem fog segíteni a tervedben.

– Ügyes – szedte össze magát Imaro. – A gond csak az, hogy az Egy Sith élén senki sem tud túl sokáig megmaradni, aki a jófiút játssza. Hamar véget fog érni az uralmad, hacsak nem válsz egyé azzal, akivel egész életedben harcoltál.

– Én kész vagyok meghozni ezt az áldozatot – feleltem. – Folytatni fogom az eredeti tervet. Amint elkezdted a háborút, már csak idő kérdése lesz, hogy a Szövetség és a Birodalom összeroppanjon az Egy Sith bakancsa alatt. A galaxis újra egy lesz, kerüljön, amibe kerül.

– Kíváncsi vagyok, hogy mennyire leszel elhatározott, amikor százmilliók felett kell ítélned – vágta rá Imaro.

– Császárként több tapasztalatot szereztem az ilyen döntések meghozásában, mint bárki, aki valaha is Nagyúr lett – feleltem. – Tudom, hogy mit kell tennem a győzelem érdekében, tudom, hogy a lelkiismeretem bele fog roppanni abba, amit tennem kell majd, de ez nem fog megállítani. Nem fog, mert már tudom, hogy az én megoldásom a legjobb, ha nem az egyetlen megoldás a galaxis egyesítésére. Mert amíg ez nem történt meg, addig egymást fogják érni a háborúk, és ha most nem sikerül véget vetni a értelmetlen öldökléseknek, akkor értelmetlenné válik minden, amit feláldoztam a végső cél elérése érdekében.

– Tehát bármit képes vagy megtenni azért, hogy béke legyen? – vakarta az állát Imaro. – Ez egészen úgy hangzott, mintha egy oldalon állnánk.

– A te megoldásod alkalmatlan a végső célhoz – ráztam a fejem. – Ha megteszed, amire készülsz, háborúk egész sora fogja sújtani a galaxist hosszantartó béke helyett. Mindazonáltal, erre nem lesz lehetőség.

– Ügyes – vágta rá Imaro. – Nihil elég ostoba lett volna ahhoz, hogy bedőljön nekem, de te... Tényleg meg kellett volna, hogy öljelek.

– Ezt elismerésnek veszem – nyugtáztam. – Te nem akarsz békét, milliárdokat akarsz megölni azért, hogy még több haljanak meg később. A kérdés csak az, hogy miért?

– Miért? – emelte fel a hangját a császár. – Miért dőlt romba a Köztársaság? Miért szakadt szét a Birodalom? Miért van összeomlóban a Triumvirátus?

– Mert rossz emberek rossz döntéseket hoztak rossz időben – feleltem.

– Ugyan, nem vagy te hülye ember – vágta rá Imaro. – Azért történt meg minden, mert meg kellett történnie. Az örökös harca az embereknek, a sith-ek és a jedik véget nem érő csatái nem más, mint a természetünk eredménye. A törzsfelődés részét képezi az, hogy az erőstől elváljon a gyenge, és a mi szintünkön a háború az egyetlen

dolog, amivel ez garantálható. Enélkül az erős elveszik a gyengék között, visszajárása fordul a fejlődés, egészen addig, amíg a galaxis egyik legnemesebb lényei már képtelenek lesznek az életre. Ugyanakkor, ha még intenzívebbé válik ez a harc, felgyorsul az evolúció útja, az erősebb még erősebbé válik, egészen addig, amíg tökéletessé nem válik. Ez az, amiért én küzdök, és a Birodalom élén állva biztosíthatlak róla, hogy el fogom érni a célomat. Nem fog szünetet kapni a galaxis a halál körforgásában. Nem engedem.

– A háború a fejlett fajok vége – ráztam meg a fejem. – Ha nem így lenne, akkor még mindig lenne élet a Mon Calamarin, ahogyan ezer meg ezer más pontján a galaxisnak. Más megoldást kell találni arra, hogy az értelmes fajok életképesek maradjanak, egy ilyen megoldást pedig csak akkor lehet eszközölni, ha már béke van. Mert küzdeni egyszerűbb, mint gondolkozni, ezért mindenki ahhoz fordul, ahelyett, hogy használná az eszét. Szerencse, hogy ott állok, ahol, mert így nem tudsz érvényt adni a szavadnak. Felfedheted magad, de akkor a Lovagrend egy perc alatt le fog rendezni, háborút indíthatsz, de azzal az én tervemet fogod elősegíteni, sőt akár a békét is biztosíthatod, amíg nem sikerül levadásznod, de addigra már el fog érni a halál.

– Bosszút akarsz állni. Milyen földhözragadt gondolat egy ilyen átszellemült vezértől – jelentette ki Imaro.

– Ha békét választasz, akkor te maradsz az egyetlen veszély rá, így meg kell, hogy öljelek. Ha a háború mellett döntesz, akkor véghez kell vinnem a tervemet, a Birodalmat pedig nehéz lenne a anélkül térdre kényszeríteni, hogy lefejeznék. Nincs személyes ellentétem veled, én jobb vagyok annál, de ütköznek az érdekeinek, és ezért előbb vagy utóbb le kell, hogy számoljunk egymással.

– Állok elébe, Darth Trian – vágta rá.

– Az addigi viszont látásra, Imaro Fel! – feleltem, véget vetve az adásnak.

Nem kellett lángésznek lenni ahhoz, hogy tudjam, mi lesz a császár következő lépése. Nemsokára kezdetét veszi a történelem utolsó nagy háborúja. Nem maradt más, mint megszilárdítani a pozíciómat és felkészülni a végső összecsapásra.

Igen, már világos számomra minden, amire választ kellett kapnom. Tudva, hogy mi történt az elmúlt években, nem mondhatok többet annál, hogy megérte.

Kemény döntéseket kellett hoznom az utam során, olyan dolgokat kellett tennem, amik bármilyen lelkiismeretes embert az örületbe kergetnének. Nem csoda, hogy nekem már nincs lelkiismeretem... Igaza volt nemezisemnek, egyé váltam azzal, ami ellen felesküdtem. Hiába gyűlöltem magamat az utam kezdetén, megtanultam elfogadni a helyzetet, sőt mi több, megszerettem a gonosz szerepét. Szemtanúja lettem annak, hogy a legutálatosabb dolgok az egyetlen olyan cselekedetté váltak, amik mosolyt csaltak az arcomra. Mások bántása vált az egyetlen dologgá, ami elviselhetővé tette az életemet... Az pedig még engem is megrémiszt, hogy ezt már nem többé.

Mindenképpen meg kellett volna tennem azokat a borzalmakat, amikért felelőssé váltam. Így legalább egyvalakinek örömet okoztak. Különben sem vesztettem szem elől azt a személyt, aki voltam. Az eredeti célom még mindig előttem van. Egyesíteni fogom a galaxist, hogy a béke egy új korszakát hozhassam el... Az, akivé lettem nem fog sok örömet lelteni benne. De ki tudja, talán éppen ez kell ahhoz, hogy visszanyerjem önmagam. Lehet, az utam végén éppen ugyanaz az ember leszek, aki elindult rajta.

Ha mégsem így lesz, én élni fogok a következményekkel. Nem tehetek mást, hiszen én vagyok az egyetlen, aki alkalmas arra, hogy véget vessen ennek a káosznak. Amint megérkeztünk, a császár szembe fogja találni magát önmagával, és miután elvettem az életét, már felfedhetem a kilétemet. Az igazi Imaro Fel új életre fogja hívni a Sith Birodalmat, ami mindkét államot el fogja tiporni az útjában.

És végre Darth Talon is megszűnik fenyegetés lenni. Eddig nem mehettem szembe vele, az embereim pedig túl gyengék voltak ahhoz, hogy végezzenek vele. De most, hogy nem kell aggódnom amiatt, hogy megtudja, hogy ki vagyok, megtapasztalhatja azt a megsemmisítő erőt, amit a mesterem tanított nekem. Nem ölhetem meg, közvetlenül... De biztos vagyok benne, hogy az embereim is be tudják fejezni a melót, ha már elég könnyűvé tettem nekik.

Félbeszakította a gondolatmenetemet a hajó rázkódása. Kiléptünk a hiperútból, a visszaszerzett zászlóshajóm hazament, hogy az otthonát is a gazdája kezébe adja. Sith harcosok százaival és katonák ezreivel a fedélzeten biztos lehetek a győzelmemben... Eljött az idő, ma meghalsz, Imaro Fel.